

[Ellemann-Jensen]

den uundgåelige udvikling, hvis der ikke bliver grebet ind.

Der er flere led i den flerstrengede politik, der nu skal gennemføres. I første omgang skal der gribes ind over for den finanslov, som jo ingen alligevel ville kendes ved. Det store underskud skal beskæres, dels ved at nogle indtægter bliver forøget, dels ved at der bliver sparet på udgiftssiden, og det er værd at lægge mærke til, at der er aftalt besparelser for de kommende år, som i voksende omfang vil beskære statens underskud. Næste år bliver besparelserne på over 1½ mia kr., og om 2 år når vi op på 2½ mia kr.

Det er jo klart, at hvis man alene ser på disse besparelser og på de øgede indtægter, først og fremmest den foreslåede momsforhøjelse, så betyder det flere arbejdsløse. Men man må jo ikke glemme, at der skulle gribes ind over for underskuddet på finansloven. Det var ellers blevet så stort, at det i sig selv på den lidt længere sigt ville have skabt en ledighed, som let kunne blive endnu større end den, der følger af justeringen nu.

Men når der strammes til nu, så må vi supplere med andre instrumenter i den økonomiske politik, for ellers ville det jo svare til, at man kurerer en nedgroet negl ved at hugge foden af.

Statsministeren nævnte i går de kommende ændringer i erhvervspolitikken. Der vil blive stillet lavt forrentede lån til rådighed for eksporterhvervene, og der vil på andre områder blive gjort en stærkere indsats for at fremme eksporten. Det er foranstaltninger, som vi i venstre tillægger stor betydning.

Men for os er kernen i den økonomiske politik den indkomstpolitik, der også blev lagt op til i statsministerens erklæring. Der skal i de kommende år ske en yderligere afdæmpning af udviklingen i alle indkomster, og det er den eneste måde, hvorpå vi på én og samme tid kan skabe bedre beskæftigelse og nedbringe gælden til udlandet. Derfor er indkomstpolitikken det helt centrale element i den økonomiske politik, som det er nødvendigt at føre i de kommende år.

Vi erkender i venstre, at det ikke bliver let, og vi er fuldt ud klar over, at resultaterne kun vil vise sig småt og langsomt. Men vi ved også, at en stram og konsekvent indkomstpolitik vil give store forbedringer i beskæftigelsen i løbet af nogle år. Vi har også forståelse for, at vi omgående må sikre os

imod, at enkelte grupper igennem lønhamstring og andre aktioner søger at sikre sig et forspring for andre grupper, og at det derfor er nødvendigt med det loft, der foreslås over priser og lønninger frem til den 1. marts næste år. Et sådant loft vil også være en beskyttelse for de svageste grupper i samfundet. De vil jo have en særlig fordel af, at vi specielt bremser lønhamstringen ved at søge at holde priserne i ro.

Der er opstillet nogle helt kontante mål for, hvor regeringen vil hen med sin økonomiske politik. Statsministeren sagde i går, at underskuddet på betalingsbalancen skal bringes ned på 6 ½ mia kr. til næste år og lavere endnu i de efterfølgende år. I venstre finder vi, at det er en rimelig målsætning, også selv om det i virkeligheden betyder, at udlandsgælden stadig væk vil vokse i nogle år og vil nå op på et sted mellem 60 og 70 mia kr., inden vi når ind i 1980erne. Men vi har tillid til, at en politik, der konsekvent vender udviklingen i den gældsstiftelse, vi har, også vil skabe sådan tillid til os ude i verden, at vi kan bevare vores nuværende gode kreditværdighed også i den nødvendige overgangsperiode.

Men vi kan ikke være sikre på, at de mål, der er stillet op, kan blive nået alene gennem den økonomiske politik, der er lagt frem i første omgang. I de kommende 2 år kan det igen vise sig nødvendigt at træffe alvorlige beslutninger om den økonomiske politik. Det bliver i hvert fald nødvendigt, hvis det ikke lykkes at nå de mål, der er stillet for indkomstpolitikken. Det kan vi lige så godt erkende fra starten, så undgår vi forhåbentlig megen frustration og skuffelse senere hen. Selv om mange ømmer sig i disse dage, så må vi altså være realistiske og sige: det skal gøre mere ondt, før det begynder at blive bedre. Men kan vi finde ud af det i fællesskab, så kan vi også skabe en situation, hvor vi med rimelighed og tryghed kan have det så godt, som vi har det i dag. Vi håber, at det viser sig muligt at fastholde det nuværende niveau for de disponible realindkomster.

Denne situation, hvor det først skal gøre ondt, og hvor resultaterne kun kommer småt og langsomt, forstærker jo behovet for et meget bredt politisk samarbejde, der går på tværs af gamle skel i dansk politik, et samarbejde, hvor vi afviser eksperimenter og nemme løsninger uden indre sammenhæng, og